

ganske uden Indflydelse paa dette Spørgsmaal, om man er kommen til Skade det ene eller det andet Sted. Hovedsagen forekommer mig at maatte være, at naar et Menneske er kommet til Skade ved sit Arbejde og helt eller delvist er blevet forringet i sin Arbejdsevne, burde han have denne erstattet.

Den nuværende Lov fører til ret mærkværdige Konsekvenser. Jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa den sidste Beretning fra Arbejderforsikringsraadet, som vi have modtaget, Beretningen for 1907. Der staar Side 11 to Eksempler, som ere ret karakteristiske for, hvor mærkværdigt den nuværende Lov virker. I det ene Tilfælde var en Kusk beskæftiget paa et Bryggeri med at læsse Bryggerivognen. Da han skulde staa op paa Vognen, gik Hestene frem, han faldt ned og kom til Skade. Denne Mand fik Erstatning. I det andet Tilfælde var en Kusk ude at køre i Byen for en Biscuitfabrik; han kom til Skade paa en noget lignende Maade ved at falde ned af Vognen, kun med den Forskel, at efter nogle Dages Forløb døde han af de Kvæstelser, han havde paadraaget sig. Denne Mands Arvinger fik ingen Erstatning. Dette er jo ganske urimeligt, ganske meningsløst. Jeg kan godt se, at da man i 1898 lavede denne Lov, var det ny Baner, man betraadte, at man derfor har været noget forsigtig, og at det naturligvis ogsaa har været vanskeligt at lave en Lov, som virkede fuldt ud tilfredsstillende. Som sagt, den nuværende Lov har saa mange Mangler, og det, jeg her har nævnt, er af den Art, at Befolkningen slet ikke kan forstaa, at det kan være retfærdigt. Der er ogsaa den Bestemmelse, at naar en Tømrersvend hugger Tømmer til en etages Bygning og kommer til Skade, saa faar han Erstatning, men er det en etages, faar han ingen Erstatning. Og noget lignende gælder ved Losning af Skibe. En Arbejder kan være beskæftiget dermed og faa Erstatning, hvis han kommer til Skade, men 1 Time efter kan han være beskæftiget med det samme Arbejde, komme til Skade og ingen Erstatning faa. Og saaledes kunde der anføres en Mængde Eksempler. Der gaar en Masse Mennesker rundt og lide Nød, fordi de ingen Erstatning kunne faa. Jeg synes derfor, at vi skulde skynde os med at gennemføre en Revision, der gaar i Retning af, at alle, der komme til Skade ved deres Arbejde, faa Erstatning uden Hensyn til, hvor det er, de komme til Skade.

Jeg vil spørge, om det er Hensigten at forelægge Forslag til en saadan Revision af Loven af 1898 i indeværende Samling.

Jeg fremsatte i Fjor med Meningsfæller et Lovforslag om Ligningskommissioner i Landkommunerne. Det fik en ret velvillig Behandling her og henvises til et Udvalg, der dog ikke naaede længere end til at afgive Beretning. I Sommer er der nu fra Indenrigsministeriet sendt Forespørgsler ud til Sogneraadforeningerne for at høre deres Mening. Svarene ere højst forskellige. Enkelte Sogneraadforeninger, i alt Fald den for Københavns Amt, der tæller de store Kommuner mellem sine Medlemmer, udtale sig ubetinget for Forslaget. Jeg har derimod set, at der paa andre Sogneraadforeningsmøder har været ret delte Meninger, enkelte Steder er man endogsaa gaaet mod Forslaget. Jeg tror dog fremdeles, at der er Trang til en saadan Lov, navnlig i de store Kommuner, hvor det kommunale Arbejde og Skatteligningen lægger stærkt Beslag paa Medlemmernes Tid. Jeg vil derfor spørge den højtærede Indenrigsminister om, hvordan han ser paa denne Sag, og om han agter i indeværende Samling at forelægge et Forslag, der paa en eller anden Maade kan hjælpe Kommunalraads-Medlemmerne i de store Kommuner ved at fritage dem for Ligningsarbejde. Mit Forslag gik jo ogsaa kun ud paa at gennemføre Forslaget i de Kommuner, hvor Sogneraadet selv ønsker det, og det er mig derfor ret uforstaaeligt, at der er nogen, der kan have noget derimod. Forslaget er jo ogsaa et Skridt i demokratisk Retning, thi efter den ny Valglov ville Smaaafolk jo i stærkere Grad end hidtil blive repræsenterede i Sogneraadene, i nogle Kommuner ville de blive Flertal og faa hele Styrelsen i deres Hænder. Men Smaaafolk, Husmænd og Arbejdere, have naturligvis noget vanskeligere ved at skaffe sig Tid til det kommunale Arbejde end de, der ere saaledes økonomisk stillede, at de kunne ofre næsten ubegrænset Tid derpaa. Hvis man nu ved dette Forslag lægger Arbejdet paa flere Skuldre, vil det altsaa lette Smaaafolk Adgangen til at deltage i kommunalt Arbejde.

Jeg vil samtidig henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa et lokalt Spørgsmaal. I Samlingen 1906—07 under Finanslovbehandlingen fremdrog jeg Ønskeligheden af, at den 5-Øres Posttakst kom til at gælde i en Zone omkring København. Nu har en Del af Gentofte Kommune fælles Posttakst